

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
28. ledna Léta Páně 2024

SVATÝ VÁCLAVSKÝ VÍNIČE 2

ÚNOR

Memento mori

pamatuj na smrt. S tímto poselstvím vstupíme do doby postního ztišení. Vždyt jedna z formulí k udílení popelce zní: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se obrátíš.“ Letos však na nás liturgický kalendář nachystal zajímavou situaci. Popeleční středa vychází na 14. února, a tak zatímco v kostelích se budou tvořit fronty na popel, v obchodech budou fronty na květiny a jiné dárečky. Zajímavá příležitost uvažovat nad smrtí i láskou současně. Obojí patří k nejintenzivnějším skutečnostem našeho života, jen si je většinou nespojujeme. Obojí je přitom

zmíněno v téže větě manželského slibu, když si snoubenci slibují lásku, úctu a věrnost až do smrti. Jako kdyby láska smrtí končila. To jen jeden můj známý omylem slíbil své nevěstě lásku, úctu a věrnost až na věky, a pak se mu kamarádi smáli, že jeho už nezachrání ani smrt. Jenže něco na tom asi je. Svatý Pavel přece píše Korintanům, že láska trvá, nikdy nekončí. A až projdeme postní dobou až do jejího finále, uvidíme, že láska, která se pro druhé obětuje, nad smrtí zvítězí. Pamatuj na lásku, memento amoris! *MiM*

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Setkání pastorační rady v lednu

Pastorační rada farnosti se sešla v úterý 16. ledna na faře. Jednou z nejbližších událostí, které naši farnost čekají, je **setkání vikariátu s arcibiskupem** ve středu 31. ledna v Kunraticích, na kterém by měla každá farnost prezentovat jednu svou „pastorační specialitu“. Rozhodli jsme se, že představíme dvojici našich „obnov“, tedy Duchovní obnovu ve Štěkni, určenou pro manželské páry, a Tělesnou obnovu, která je mladší, setkáním ve Štěkni se inspirovala, ale je otevřená širšímu okruhu zájemců od rodin po jednotlivce. S oblibou na ni jezdí i rodiny, jejichž někteří členové nechodí do kostela.

Pastorační rada také plánovala **postní období** ve vršovické farnosti, zejména Ekumenický popelec (15. února), Postní duchovní obnovu pro muže (15. března), Postní duchovní obnovu pro ženy (22. března) či úklid kostela sv. Václava (23. března). S blížícím se půstem také řešila **budoucnost modlitebních skupinek**. Pro nedostatek zpětné vazby ze strany farníků prosíme zástupce z každé modlitební skupinky, jestli by mohl kontaktovat o. Artura a sdělit mu, v jaké podobě se daná skupinka schází a jestli je spokojená s textovými podklady. Pokud někdo modlitební

skupinku nemá a rád by se do nějaké zapojil, v kostele sv. Václava je tabulka, do které je možné se zapsat (pokud možno včetně kontaktu). Také je možné se obrátit na farní kancelář (kancelar@farnostvrsovice.cz), která s hledáním vhodné modlitební skupinky ráda pomůže.

Počínaje nedělí 28. ledna se bude každou poslední nedělí v měsíci po obou bohoslužbách konat **Farní kafe**, abychom měli více příležitostí seznámit se či si popovídat s ostatními farníky. Prosíme ty, kdo by byli ochotni pomoci s přípravou některého Farního kafe, aby se k příslušnému datu zapsali do tabulky v kostele sv. Václava.

Pastorační rada dále řešila **možnost bezhotovostních příspěvků**. Většina sbírek, které se v průběhu roku konají během bohoslužeb, je určena na provoz a potřeby vršovické farnosti. S ohledem na to, že v dnešní době probíhá čím dál více plateb bezhotovostně, i my bychom chtěli farníkům či návštěvníkům kostela umožnit přispět bezhotovostně. K tomu je určena kasička v zadní části kostela sv. Václava, která je opatřena QR kódem. AD

Farní charita

(1 Kor 13,3n)

Milí přátelé,
předávání vánočních dárků pro 52 spoluobčanů ve velké finanční tísní

proběhlo v moc pěkné atmosféře za účasti sociálních pracovníků ÚMČ Prahy 10, promluvil pan místostarosta

Kašpar, P. Artur, Dana Vacková, a s dětmi, kterých bylo letos méně, si u Betléma popovídala paní varhanice Ivanka Budárková.

Tříkrálové sbírky se v rámci naší farní charity zúčastnilo pouze 6 skupinek (Dobroierovi, Dubnovi, Dana Vacková s dětmi Hříbalovými na ÚMČ P10, Jana Biskupová s vnoučaty, loutkoherci před kostelem a Svobodovi s dětmi z náboženství). Náš podíl (65 %) předdáme jako v loňském roce na školní a zdravotní potřeby vnučky jedné babičky samoživitelky a dcery jedné maminky samoživitelky. Shodujeme se, že

chceme zachovat tradici, vybírat peníze na dobré účely, ukazovat laskavou charitativní tvář církve, a přinášet radostnou zvěst i ve větších počtech.

Počítejme prosím s Dnem (letos nejen) seniorů a nemocných v tradiční čas 16. března, bude s námi totiž náš bývalý kaplan (v r. 1998–9) P. Jaroslav Konečný, kněz a velký hudebník (Musica da chiesa).

Za fachu *Hanka*
charita@farnostvrsovice.cz

721 444 323
č. účtu: 3400038319/0800

PROSTOR *pro sdílení myšlenek a nápadů*

O modlitbě – o rozhovoru s Bohem

V křesťanské literatuře existuje o modlitbě mnoho knih, brožurek a příruček (jak se modlit). Vybrala jsem několik úryvků z knihy *Ty jsi se mnou: modlitby a texty k meditaci*, kterou vydalo nakladatelství Biblion v roce 2021, editorů – evangelických duchovních Květy Květonové, Ondřeje Macka a Lenky Ridzoňové.

V poznámce ke druhému vydání píší: „Naší knihou bychom chtěli pozvat k osobním modlitbám, k promýšlení víry, chceme podnítit k přípravě na bohoslužby i k prožívání životních zlomů v rozhovoru s Bohem. Byli bychom rádi, kdyby modlitby posloužily jako podněty k vašemu mluvení s nebeským Otcem. Nejsou určeny k hlasitému či mechanickému předčítání...“

Proč se modlit?

Modlit se nemusím, ale smím. Někteří máme blízkého člověka nebo více blízkých lidí, se kterými sdílíme své radosti i smutky, mluvíme i o důvěrných věcech. Mnozí však takového člověka nemáme. Ale pro všechny je otevřená možnost to „říct nahoru“ Pánu Bohu.

On byl první, kdo rozhovor umožnil a začal. Věříme, že on byl na začátku, stvořil svět, člověka, mne. On řekl to první „ano“, „mám tě rád“. On má o své stvoření zájem a starost. Soucítí, doprovází, obnovuje. Pomáhá. Možnost modlitby je nabídka, pozvání. Modlitba je přemýšlení před Pánem Bohem... Se svými myšlenkami nemusím zůstat sám... V modlitbě říkáme, kde jsme, z čeho máme radost, co nás bolí a trápí,

o čem přemýšlíme, jak se rozhodujeme. Také vyznáváme viny a prosíme o odpuštění.

V přímelných modlitbách myslíme na druhé a mluvíme s Pánem Bohem o tom, co nám dělá starost, o koho máme obavu. Myslíme také na své konflikty, nedorozumění, nepřátelství. Strach, zlobu. Přimlouváme se za dění ve světě. Můžeme prosit o zázrak. O něco, co si ani neumíme představit, že by se přece jen mohlo stát.

K prosbě je dobré říct: Buď vůle tvá, Pane Bože. Ježíš se předtím, než ho zatkli, a pak ukřižovali, modlil v zahradě Getsemane: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, ale tvá vůle se staň.“ (Luk 22,42)

Jak se modlit?

Slov není potřeba mnoho. Někdy je součástí modlitby i ticho, radost, slzy, vzdech, určitá poloha těla... Jako každý hlubší rozhovor modlitba potřebuje čas, soustředění a upřímnost...

Modlit se můžeme vlastními slovy, nebo použít modlitbu psanou. Modlitbami je většina biblických žalmů, modlitby najdeme i v epištolách, ale také i v různých modlitebních knihách a sbírkách. Některé modlitby známe z paměti. Hlavně je to modlitba Otče náš. Ale také například společné modlitby před jídlem. Modlitby mohou být i zpívané. Mnoho písní ve zpěvnících jsou vlastně modlitby.

Někdy nám slova dojdou. Nemáme slov. Můžeme jen v tichu nebo s plácem být před Pánem Bohem. On nám rozumí.

Kdy se modlit?

Když modlitbu necháme, „až na ni vyjde čas“, ten čas nevyjde. Je dobré se modlit pravidelně. Aspoň jednou denně. Vyberte si kdy.

Modlitba před jídlem. Děkuji, že mám co jíst, že jsem u stolu s blízkým člověkem. ... Myslím na ty, kdo jsou v nouzi. Vděčnost mi připomíná nemožnost života. A dává naději, že i nadále budu žít pod Boží ochranou.

Ráno. Začínám modlitbou nový den. Děkuji za odpočinek, probuzení, prosím o požehnání pro to, co mne čeká. Prosím o moudrost, lásku, odvahu. Prosím, abych se správně rozhodoval.

Večer. Ohlídám se za tím, jaký byl den. Děkuji. Prosím o odpuštění. Přimlouvám se za lidi, kteří mi leží na srdci.

Modlitba, když mne čeká něco těžkého. Operace. Důležitý rozhovor nebo návštěva. Zkouška. Rozhodování. Nebo situace, když jsem někomu ublížil, a jdu se omluvit. „Buď v tom se mnou, Pane Bože. Dej mi sílu.“ Modlit se mohu kdykoli. Třeba když nemůžu v noci spát nebo někde hloupě dlouho na něco čekám.

Někdy se používá výraz „střelná modlitba“. Něco, jako když z člověka vypadne ono: „Pane Bože!“ Akorát, že to neříkám bezděčně, ale uvědomuji si, že se obracím na Pána Boha. Není to jen „vypávkové“ slovo, opravdu volám k Pánu Bohu o pomoc. Modlitba není povinnost, ale možnost. Ukotvuje, posiluje vztah. Bez modlitby je křesťan jako ryba na suchu.

Vděčnost – děkuji. Uvědomuji si a vyslovuji, že nežiji jen z vlastních sil. To mi zároveň dává naději, že ani do bu-

doucna se nebudu muset spoléhat jen sám na sebe.

Chvály. Chvála je radost obrácená směrem k Bohu. Když chválíme Pána Boha, vypovídáme o své radosti, že žijeme, že můžeme věřit, že se na Pána Boha můžeme spolehnout, že náš dnešek i budoucnost je v Božích rukou.

Modlitby a texty k meditaci

Nemoc: Pane, prosím, buď se mnou v nemoci, buď se mnou, když chybí síly i vůle. Buď se mnou, když již přestávám věřit. Buď s těmi, které mám rád. Odpusť mi. A nenechej mě se trápit. A jednou mě přijmi k sobě.

Dovolená a volný čas: Pane Bože, neumím pracovat s časem. Nedokážu si říct „dost“, když mně někdo nabízí nové věci. Mám chuť do všeho, všechno začnu, a pak to nezvládám. Pane, nauč mě vnímat hranice toho, co zvládnu. Pane, nauč mě rozpoznat, co je důležité a mám to dělat já, a co můžu nechat

jiným nebo na později. Pane, nauč mě odpočívat.

Text neznámého autora

Zouvám si boty – své ambice,
odkládám hodinky – svůj rozvrh,
sundávám brýle – své pohledy na věc,
zavírám pero – svou práci,
pokládám své klíče – svou jistotu,
abych byl jen s tebou, Bože.
Po tom, co jsem byl s tebou,
obouvám si boty – abych šel po tvých cestách,
beru si hodinky – abych žil v tvém čase,
nasazuji brýle – abych se díval na tvůj svět,
otevírám pero – abych zapsal tvé myšlenky,
beru do ruky své klíče – abych otevřel tvé dveře.

Jana Gottwaldová

O dva týdny později

Kdosi se mě ptal na hodnocení toho, jak církev přispěla ke zvládnutí děsivého prožitku, kterým si naše společnost prošla na sklonku adventu. Dotaz mířil ani ne tak na onu tolik diskutovanou růži pro vraha, ale obecněji k tomu, jestli klasicky pojatá mše, konaná v naší katedrále pouhé dva dny po útoku, mohla otřeseným mladým studentům, kteří ve své většině asi do kostela nechodí, nějak ulehčit, potěšit je. V katedrále jsem byl. Tak zaplněnou převážně mladými lidmi jsem ji dlouho nezažil. Zachytil jsem výrazy tváře a pohledy mnohých z nich. A musím přiznat, že jsem silně

pochyboval. Svědectví, která se ke mně později zprostředkovaně dostala, moje tušení bohužel potvrdila. Tato bohoslužba jim neulehčila, nepodepřela je. Spíše naopak.

Udělal jsem si malé srovnání s Německem, kde podobných útoků zažili už víc. Nejtragičtější jsou asi tři, z nichž dva se velmi, a to i počtem obětí, podobají tomu pražskému: r. 2002 v Erfurtu a r. 2009 ve Winnendenu. V obou případech útočili bývalí studenti na středních školách, které dříve navštěvovali. Mnohem víc obětí si pak vyžádal případ z r. 2015, kdy sedmadvacetiletý pilot

úmýslně havaroval s dopravním letadlem. Nepřežil nikdo. Ve všech případech se konaly bohoslužby jak krátce po tragédii, tak následně s delším časovým odstupem, zejména ve výroční dny.

Následně došlo i na teologickou reflexi těchto bohoslužeb. Nebudu zabíhat do detailů, to na stránky farního časopisu nepatří, ale zdá se mi přínosné zmínit jedno rozlišení, které němečtí teologové formulovali. Rozlišení, které může být inspirativní i pro nás, protože něco říká nejen o liturgii, ale o církvi jako takové. Liturgie je totiž nezřetelnějším vyjádřením církve. Z liturgie se nejen učíme, ale chtě nechtě se do ní promítá to, jací jako církev jsme.

Ono rozlišení spočívá v tomto: Jednak je tu církev coby jasně definovaná komunita, která slaví „to svoje“, tzn. tajemství své víry. A činí tak způsobem, který jí je vlastní a ostatním nemusí být úplně srozumitelný. To je bohoslužba, jak ji běžně konáme, liturgie svátostná. Ovšem jinak tomu je, když je církev požádána někým, kdo do jejího společenství nepatří, ať už dotčenou institucí nebo pozůstalými, o rituál, který má pomoci široké veřejnosti zvládnout tíživou situaci, prožít pospolitost, soudržnost, najít směr, načerpat naději. To je liturgie diakonická, tj. služebná, pomáhající k udržení společnosti jako takové. Tady nestačí jen provést (či s odpuštěním „udělat“) běžnou bohoslužbu (mši), na kterou se dotčení mají dívat, ale nemohou do ní nijak vstoupit... Církev či farnost je tedy komunitou těch, kdo spolu sdílejí svou jasně definovanou víru. Jsme ale také církví, která ze „svého“ dovede vybrat něco, čím dokáže pomoci celé společnosti, zvláště v mezní situaci?

Profesor liturgiky v Erfurtu Benedikt Kranemann poznamenává, že právě na těchto bohoslužbách konaných po velkých katastrofách (disaster rituals) se velmi zřetelně ukazuje, jaké nároky dnes před církví stojí, když od ní společnost očekává, že těm, kteří to v dané chvíli nutně potřebují, i když nesdílejí křesťanskou víru, pomůže uchopit zoufalství a beznaděj a najít odvahu a perspektivu dalšího života. Stejný princip může platit analogicky i pro pozitivní události, jako jsou např. různé obecní či společenské slavnosti, výročí, kulturní akce atp. I zde máme šanci, aniž bychom druhým cokoli vnucovali, podělit se o některé prvky z pokladů naší tradice, které, jsou-li podány srozumitelně, mohou přispět k podpoře lidské pospolitosti a důstojnosti.

Tato naše diakonie – služba světu ale nesmí být nesena církevní sebestředností, tj. snahou dokázat si, jak jsme jako církev důležití a nepostradatelní. Nesmíme si myslet, že jen my „máme“ Pána Boha, a tudíž ho musíme ostatním stůj co stůj nějak zprostředkovat nebo dokonce vnutit. On je přítomen a působí i mimo církev. Duch vane, kam chce. (Jan 3,8) Náš úkol spočívá spíše v tom, objevovat Boha ve světě a radovat se z toho. Možná je právě tam, kde bychom ho nejméně čekali. Možná, že tentokrát – mnohem zřetelněji než v katedrále – byl přítomen o necelé dva týdny později na Palachově náměstí, když lidský řetěz objal zraněnou fakultu.

Jan Rückl

Až se jaro zeptá

Třetí adventní neděle vypadala tentokrát spíš jako březnový příslib blížícího se jara. Nakonec jsem neodolala a místo plánovaného pečení cukroví jsem se vyzbrojila hráběmi a pilkou, a pustila se do zahradních prací, které jsem na podzim nestihla.

Trošku mě hlodalo svědomí, že jsou přece Vánoce za dveřmi, a měla bych připravit spoustu věcí na čas, který je bezprostředně před námi. Jenže zahrada mě ne a ne pustit. Mohla bych na ní strávit celý týden a pořád by bylo co vylepšovat. Při hrabání listů a stříhání keřů se mi postupně čistila hlava od předvánočního městského shonu. Vybavil se mi obraz sv. Terezie, která mluví o lidské duši jako o zahradě. Tato vnitřní zahrada potřebuje, abychom ji občas odplevelili. Abychom jí věnovali svou pozornost. Možná si někdy všimneme, že v ní vyrostlo něco, co se nám zdálo dobré, ale až tak dobré to není. Něco jiného zakrnelo a potřebuje podpořit, ošetřit, srovnat. Na rozdíl od té skutečné zahrady není v té vnitřní tak snadné poznat kopřivu od růže. Při péči o zahradu uvnitř nás samých se můžeme zranit, zakusit bolest nebo únavu. Přesto nás sv. Terezie z Avily povzbuzuje, abychom se nenechali odradit, vraceli se do své duchovní zahrady pravidelně a trpělivě o ni pečovali.

Terezie používá ještě jeden obraz, mluví o tom, že naši zahradu je třeba pravidelně zalévat, jako Španělka o tom ví své. Mluví o namáhavém zalévání vodou ze studny, o propracovanější možnosti zavlažování vodními kanály, při kterých se člověk tolik nenadře.

Představila jsem si, jak by vypadalo zalévání duchovní zahrady nošením vody v dlaních...

Za nejlepší tato mystička považuje déšť, protože tehdy se stará sám Pán zahrady, nejen zahradník. Tomu pak stačí jen přihlížet a radovat se. A také není vůbec od věci se vracet a těšit se z toho dobrého, co se podařilo vypěstovat. Nejspíš ale vždycky objevíme i něco, na čem by se dalo ještě pracovat.

A tak jsem se potěšila pohledem na pročištěné keře a odložila zahradnické rukavice. Uvědomila jsem si, že se sice blíží Vánoce, ale i jaro – a není v tom rozpor. Blíží se Boží království – občas ho zahlédneme a zažijeme s lidmi kolem nás, jindy je svět příliš zraňující. Hospodin nám nabízí krásu stvoření, i z té můžeme čerpat, hojit rány a radovat se, ale také o ně pečovat.

A rozhodně máme prozkoumat tu svoji osobní zahradu, možná trochu neznámou a tajemnou. Třeba ta vaše vypadá spíš jako les, sad, malý koutek, francouzský park anebo dokonalý anglický trávník. Možná je čas to zjistit.

Petra Švecová

Slyšel jsem sovu zavolat své jméno

Tento krátký text patří trochu i do následující sekce Pozvání. Jde totiž o divadelní hru, kterou podle románu Margaret Cravenové nastudovalo Vršovické divadlo Mana a na kterou se chystají vyrazit naši senioři. Pokud zmíněnou knihu neznáte a váháte, zda na představení vyrazit, přijměte moje doporučení. Vlastně ani nevím, kolik mi bylo let, když nám tu tenkou knížku táta poprvé četl na společné dovolené. Trochu

váhám, zda ji zařadit pod prózu nebo pod poezii. Každopádně jsem se k ní vrátil krátce před maturitou a považuji ji za jednu z nejdůležitějších knih svého života. Je to příběh o horlivosti pro víru i úctě k jiným kulturám, o ztrátách minulých jistot i hledání nových cest, o stesku ze smrti i radosti z naplnění života. Kéž se s důvěrou vydáme na cestu, až i my jednou uslyšíme sovu zavolat své jméno.

MiM

P O Z V Á N Í *na únor a březen*

Ve čtvrtek 1. února se od 9 hodin na faře uskuteční **Klub seniorů**. Helena Hříbková bude mluvit o své osobní zkušenosti s vírou a modlitbou.

14. února je Popeleční středa. Mše svatá bude sloužena od 18 hodin v kostele sv. Václava.

Ve čtvrtek 15. února se od 18 hodin uskuteční v kostele sv. Václava již tradiční **ekumenická bohoslužba** s udělením popelce a následným setkáním v sále. Tato bohoslužba probíhá ve spolupráci s Husovým sborem Vršovice a s vršovickým sborem Českobratrské církve evangelické.

V pátek 16. února se po bohoslužbě uskuteční v sále u sv. Václava **pánský klub**. Hostem bude Petr Beneš, farní vikář od Nejsvětějšího Srdce Páně.

Od 16. února se každý pátek od 17.15 bude konat v kostele sv. Václava **pobožnost křížové cesty**. Prosíme ty, kdo by byli ochotni některý pátek tuto pobožnost vést, aby se napsali v kostele do tabulky, nebo kontaktovali farní kancelář (kancelar@farnostvrsovice.cz).

V neděli 18. února od 16 hodin se **Klub seniorů** chystá do Divadla Mana na představení **Slyšel jsem sovu zavolat své jméno**. Senioři mají možnost získat zlevněné vstupné, ale je potřeba se co nejdříve přihlásit Pavlu Šachovi (607 251 193), nebo kontaktovat farní kancelář (kancelar@farnostvrsovice.cz).

V neděli 25. února po obou mších svatých srdečně zveme na **Farní kafe**, které by se nově mělo konat každou poslední neděli v měsíci.

V neděli 25. února od 16.30 zveme děti a rodiče na faru na představení loutkového divadla. Na programu je pohádka **Perníková chaloupka**.

Ve čtvrtek 7. března se sejde **Klub seniorů**, Olga Polanská bude mluvit o zážitcích z cest do zahraničí.

V pátek 15. března od 19 hodin (po večerní mši svaté) se bude konat **postní duchovní obnova pro muže**.

V sobotu 16. března se uskuteční v kostele sv. Václava **Den (nejen) pro seniory a nemocné**.

V pátek 22. března od 19 hodin (po večerní mši svaté) se bude konat **postní duchovní obnova pro ženy**.

V sobotu 23. března proběhne **úklid kostela sv. Václava**.

V neděli 24. března od 16.30 zveme děti a rodiče na faru na **představení loutkového divadla**.

Od března do června 2024 budou v naší farnosti probíhat **přípravy na biřmování**, zváni jsou nebiřmovaní zájemci starší 15 let. Setkání budou pravidelně v neděli od 18 do 20 h v sále u sv. Václava. Na programu budou modlitby chval, krátká katecheze a skupinky, ve kterých si budeme povídat o úryvcích z Bible. Kdo byste se chtěli připojit, napište e-mail na kancelar@farnostvrsovice.cz, nebo se můžete obrátit na Lucii Tutrovou, která přípravy povede.

Farní modlitební buňky/skupinky

„Mnoho lidí se cítí ztracených ve velkém společenství církve nebo ani nemají s křesťanským společenstvím žádné pouto. Buňky jsou úžasný způsob, jak vytvářet malé domácí skupinky, ve kterých lidé mohou objevit nebo prohloubit víru, a pak postupně najít v církvi své místo.“ Takto krásně vyjádřil smysl buněk arcibiskup Quebecu, kardinál Gérald Cyprien Lacroix.

V letošní postní době se chceme opět vrátit k osvědčené praxi farních modlitebních či evangelizačních buněk. Všechna tato označení mají svůj význam.

Na začátku postu slyšíme výzvu: „Obraťte se a věřte evangeliu.“ V rámci buněk můžeme evangeliu naslouchat

prostřednictvím postřehů druhých. Můžeme se nechat takto evangelizovat a nemusíme se bát obohatit druhé také vlastními pohledy. Tím si vzájemně pomáháme lépe rozumět Písmu. To je první smysl buněk – evangelizace. Tento způsob navíc odpovídá metodě, kterou se snaží církev vstřípit papež prostřednictvím synodálního procesu.

Vztahy křesťanů trpí často odosobněním. Často jsou příliš rychlé, příliš profesionální, a proto velmi neosobní. Ale v malé skupině se každý sejde s každým, vztahy se uskuteční na úrovni osobní. Malé buňky vytvářejí prostor pro osobní vztahy, a tím přispívají k budování farnosti jako rodiny – to je druhý smysl buněk.

Každé naslouchání Božímu slovu přirozeně ústí do odpovědi. Proto je součástí buněk samozřejmě také modlitba, a to nejen modlitba chvály, díků či proseb za vlastní potřeby, ale také za potřeby druhých. Modlitba podporuje oba cíle buněk – evangelizaci i budování společenství.

Buňky vznikají tím způsobem, že zájemci na začátku postní doby dají dohromady malou skupinku – stačí se v kostele po mši sv. zdržet a domluvit se s několika lidmi. Takto vzniklá skupinka si následně dohodne místo a čas setkání a ze svého středu určí jednu osobu, která bude vedoucí. Ta nepotřebuje žádnou profesionální přípravu, jen obstará materiály pro každé setkání (bývají vytištěné v kostele sv. Václava, nebo se dají najít na webových stránkách farnosti) a bude koordinovat jeho průběh. Setkání se může konat v bytě některého z členů, nebo na jiném místě dle dohody. Vytvoření skupinky může napomoci i přihlašovací tabulka v kostele sv. Václava, do které se může zapsat, kdokoliv by měl o účast ve skupince zájem.

Skupinky jsou otevřené a každý z členů má možnost přivést někoho

dalšího. Pokud by byla skupinka příliš velká, rozdělí se na dvě samostatné. Skupina zůstane efektivní, jenom když udrží malý počet osob (odtud označení „buňky“ – jsou malé a mohou se snadno dělit).

Setkání se zahájí úvodní krátkou modlitbou a četbou určeného úryvku z Písma. Pak následuje chvíle ticha, určená k osobnímu zamyšlení, k němuž budou nápomocny připravené otázky či podněty. Potom bude možnost sdílení toho, jak byl kdo biblickým textem osloven. Každého člověka Boží slovo oslovuje jedinečně a individuálně a může to být obohacením pro ostatní. Nekomentujeme to, co řekl někdo jiný, nevedeme diskuzi jako při biblické hodině, spíše jen nasloucháme.

Druhou částí setkání je modlitba, ve které můžeme stručně vyjádřit chvály, poděkování a prosby. Důležitou součástí této modlitby jsou prosby za druhé.

Celé setkání by mělo trvat 1 až 1 1/4 hodiny. Je to společenství modlitební, a proto není spojeno s pohoštěním. Stačí, když hostitel nabídne k napití vodu.

Jan Rückl

Tělesná obnova 2024

Letošní Tělesná obnova se uskuteční v termínu **21. – 24. 6. 2024** v Horním Poříčí. Pokud chcete jet s námi, poznamenejte si, prosím, tento termín do svých diářů. Stejně jako před rokem plánujeme sjíždění Otavy až v pondělí. Pokud s námi nepojedete na vodu, je možné odjet již v neděli odpoledne.

Mnozí z Vás o Tělesné obnově již možná slyšeli, ne všichni ale vědí, jak akce probíhá. Je to sportovní setkání farnosti na (prodloužený) víkend. Jezdí na ni široká škála účastníků od kojenců až po zasloužilé „kmety“. Veškeré sportovní aktivity jsou dobrovolné a určitě nejde o to, abychom podávali špičkové výkony. Akce je otevřená nejen pro ro-

diny, ale i jednotlivce s dětmi či bez dětí. Zvláště bychom chtěli pozvat ty, kteří se této akce ještě nezúčastnili, a rodiny, kde je část jejich členů nepraktikující, nekostelní.

Letos jedeme již pošesté do Horního Poříčí (mezi Strakonice a Horažďovicemi), kde budeme využívat služeb Výcvikového střediska Univerzity Karlovy. Jeho výhodou je řada dobře vybavených sportovišť a další skvělé zázemí pro různé aktivity.

Plánovaný program:

V **pátek** příjezd ve večerních hodinách (jak to kdo zvládne). Někteří netrpělivci již dávají první fotbálek, někdy i za svitu čelovek.

V **sobotu** je na programu sportování v táboře dle chutě a zájmu (fotbal, volejbal, florbal, tenis, ping-pong, softball, případně vyzkoušení paddleboardů). Další možností zůstává individuální program v táboře a v okolí (procházka, výlet pěšky nebo na kolech). Večer pak máme společnou bohoslužbu a den uzavřeme opékáním na ohni.

Neděli věnujeme „olympiádu“ pro děti (do cca 15 let). Připravujeme si několik jednoduchých disciplín, které se různě obměňují. Starší děti se zpravidla podílejí na organizaci soutěží. Po obědě následuje vyhlášení výsledků, po kterém je možno odjet domů. Ti, kdo mají chuť, nebo zůstávají až do pondělka, mohou poté dále sportovat, lze vyrazit také do okolí (např. na hrad Rabí).

V **pondělí** ráno chatky vyklidíme a následně plánujeme sjezd Otavy na raftech/kánoích v úseku Sušice-Horažďovice (17 km), případně z Horního

Poříčí do Strakonic (10 km). Záleží na splavnosti a na počtu osob bez vlastní dopravy. Návrat z Horažďovic (Strakonice) do Prahy bude v pondělí navečer po ukončení vody.

Můžete s námi jet i pokud nemáte s vodáctvím zkušenosti. Pro bezpečnou jízdu na raftu stačí jeden zkušenější vodák na plavidlo až pro 6 osob. Předpokládaná cena za zapůjčení vodáckého vybavení a jeho dopravu je cca 250–300 Kč/místo na plavidle (je možné přepravit dvě děti na jednom místě).

Variantně (nebo při nepříznivém počasí) se lze věnovat pěší turistice či cykloturistice.

Cena za ubytování a plnou penzi by měla zůstat stejná jako před rokem – cca 850 Kč (děti 3–12 let 470 Kč) za den. Děti do 2,99 let zdarma bez nároku na lůžko a stravu. Cenu ještě upřesníme před akcí (v závislosti na dohodnuté stravě). Pokud by byl problém s její výší (zejména u rodin s dětmi, kde je pouze jeden člen výdělečně činný), je možné požádat farní charitu o poskytnutí příspěvku.

Přihlašování přes webovou aplikaci bude zahájeno v květnu – info obdržíte emailem (účastníci z minulých let), nebo budete moci využít odkaz na farním webu.

*Za organizační tým
Bětka Matochová,
Lída a Pavel Hobzovi*

POŘAD BOHOSLUŽEB a další základní informace

neděle	8.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha),
neděle	10.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha; rodiny s dětmi)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
středa	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
čtvrtek	8.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
pátek	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
sobota	8.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Svatost smíření / duchovní rozhovor

Příležitost k setkání s knězem a k svátosti smíření je vždy půl hodiny přede mší svatou v kostele sv. Václava (středa, pátek, neděle), nebo po dohodě s farářem.

Kontakty

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Číslo účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800

Informační servis farnosti

(nedělní ohlášky, farní web a facebook, sekce „Pozvání“ ve farním časopise)
obstarává Anna Duchková
email: kancelar@farnostvrsovice.cz
telefon: 725 561 709.

Farář Mons. Artur Matuszek, Th.D.

tel: 607 084 855

farar@farnostvrsovice.cz

Výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

email: pavel-krizek@volny.cz

Farní kancelář pro veřejnost

fara – Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

Dary a finanční záležitosti – Ivona

Nováková

email: yvonanovakova@email.cz

Matriky – Jana Biskupová

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz. Neprodejně, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 25. 2., příspěvky dodejte nejpozději do pátku 16. 2. Kontakt: vinice@farnostvrsovice.cz, tel: 732 736 728. Šéfredaktor: Míla Müller ml. (MiM). Další autoři: Anna Duchková (AD), Jana Gottwaldová, Hana Kučerová Rechnerová, Jan Rückl, Petra Švecová. Korektura: Alena Lišay Králíková. Sazba: Marcel Kukuczka.